

Diák

Három pohár ül az asztalon egy hanyag,
kókadt péntek tizenharmadikán,
amolyan "krúdigyula" stílusban,
talkatív kussban.

A boros és a whiskys pohár
velőseket kortyolgat,
míg a söröskorsó minden húzás
alkalmával odáig jut, hogy
nyugodt szívvel szerkeszthetne
magáról előtte-utána videókat.
A csap a kocsmáros életmentő
mozdulatára elikszírt spriccel széjjel,
így lazítva el minden, az élet elől
menekülő korcs-korosztályt.
Hatalmasat bukik a hullámvasút,
már-már elemelkedik a sínektől,
de azok a cseppek, akik befizettek,
nem sikoltanak az adrenalintól.

Négy fényfree sarok fekszik a helységben,
ezért mindenki úgy van vele,
mint amikor szavazni megy:
a kevésbé sötétet választják,
ezért alkoholizálnak.
Elsőre is világos, hogy
áramszünet van. A legtöbb telefon
már csak húsz százalékon, aki lemerült,
az tovább él egy hangsávban,
amin jobb esetben nem generáltak
homályt.

Valójában égnek a lámpák,
a zenegépből országútkorú rockslágerek
festik családiassá a léghört, a csocsójátékosok
fel-alá ugrándoznak, a billiárdgolyók
cimborákként koccolnak le egymással és
az üvegek éles hangja trombitaszóként nyilall
az asztalok égboltján elhelyezkedő
csillagképek szisztémájába.

Ez a látszat: pontosan, kimérten.
Egy fülcimpánnyi illúzió tartja a poharakat
a magasban, több mint négy ezreléken.
Mindenkinek elnyom valamit: néhányan egy
költői szerelemet, néhányan már fiatalon
depresszióval vívnak szélmalom harcot,
de a legtöbb az idejét gyászolja.
És az agysejtjeit.

Hiába a csillárig emelt korsók,

a hahoták és meccsek; a három üvegpohár
az utolsó csirió után dobhártyákat karmol véresre,
mikor a juharfapadlóhoz csapódik és
látatlan cipőkbe karcolódik.
A szilánkok sosem állnak össze többé,
simán csak lelken szúrnak és ledöfnek.

A három pohár reggel
visszatér a tett színhelyére
az elveszett diákigazolványaikat
keresve is, meg nem is...